

Dobozi Eszter

Csuhé-angyal

*kukoricacsuhé volt
a szárny, az arc,
a szoknya rajta*

*álló nap, álló éjjel
csak röpdösött,
röpdösött lankadatlan*

*akit évezredekre
szított tüzek ajzanak,
az szárnyal így
határtalan –
falra fölszögezve bár –
a tollas végtagok csapásaival
meg-megkeverve
a fojtott levegőt*

*s jöttek egyszer marconák,
mint a testes dömperek,
keresztül-kasul
törtettek és tolattak,
dörögtek át a szobán*

*egymagában szálló hópihét a szél,
úgy sodorta őt, a szárnyas kicsi lényt
a részvételen
s ostobán futó áradat,
és megtiporva
fal tövében
észrevétlen ott maradt*

*a parányi test szétesett,
szétfolyó festékebe fúlt az arc,
a szétroncsolódott szárnyakon
még láthatók
az utolsó verdesésnek görcsei*

*mint halott madárka volt,
de újra varrom én
a száradt levélke-forma szoknyácskát,
és visszahajtom én a szárnyakat,
az arcot újra rajzolom*

*már hallom is, már érzem is,
a ránk zárult levegő rezgésében
a végtelenített repdesést,
és hogy repesve játszik
megunhatatlanul*